

Gijs van Reeuwijk – 5 Begin werk bij Rdmz aard werkzaamheden en cultuur

Ed van Gerven:

Goed Gijs, dan ging je dus aan de slag bij de Rijksdienst, en kun je beschrijven wat je werkzaamheden nou precies waren, en hoe was die cultuur eigenlijk daar bij de Rijksdienst, toen je daar kwam?

Gijs van Reeuwijk:

Ja, ik, ik begon bij de Rijksdienst, we waren toen, was er nog een aparte molenafdeling. Vier deskundigen, dus Gerrit Keunen, ja die was eigenlijk een beetje, ja, primus inter pares, dus die was eigenlijk, we hadden allemaal wel dezelfde functie, maar hij was eigenlijk c.q. een beetje baasachtig. Jan Heijdra, die heb ik een goed jaar nog meegemaakt. Ik was eigenlijk ter opvolging van Jan Heijdra gekomen. Die ging daarna met pensioen. En Geert Nienhuis. Korpershoek die was toen net met pensioen gegaan, dus die werkte er eigenlijk toen niet meer. En we hadden dan nog wel wat ondersteuning, hadden we Piet Vergeer die werkte wat bij ons, maar die kwam via een sociale werkplaats, dus die deed veel kopieerwerk, hand en spandiensten etc.

Ed van Gerven:

Ja, ja.

Gijs van Reeuwijk:

Maar we waren toch eigenlijk wel een beetje een eigen clubje binnen de dienst. Ook al vielen wij onder, ja, onder de club specialisten. En dan in die club specialisten had je natuurlijk deskundigen orgels, bakstenen, nou ja, daar zaten allemaal een clubje deskundigen. Maar we waren wel eigenlijk wel een beetje een eigen, een eigen gebeuren zonder echt direct, dat we direct zo verantwoordelijkheid moesten afleggen. En dat kwam eigenlijk ook wel een beetje door de, door onze taken, want wij waren aan de ene kant specialisten, dus wij brachten specialistisch advies uit, op het gebied van molens in het veld. Maar aan de andere kant, daar kwamen natuurlijk ook heel veel subsidieaanvragen binnen. Dus wij waren eigenlijk ook deskundig voor subsidieaanvragen. Dus wij moesten ook subsidieaanvragen beoordelen. Dus je had heel veel overleg met ook de afdelingen die dus de subsidies verstrekten. Vergunningen, mocht het nodig zijn, ook dat deden wij. Dus wij deden eigenlijk overall, alles wat in het hele traject met de molen, op het moment dat iemand of een vraag had, wat moet er met de molen gebeuren? Of d'r werd subsidie aangevraagd, dan kwam dat uiteindelijk op ons bureau terecht. En dat was toch wel heel in tegenstelling tot andere objecten. Kijk, als er een kerk, dan had je misschien, als er een deskundige nog naar voren, natuursteen was, dan kwam er iemand van de rijksdienst over de natuursteen. Door derden werd een restauratieplan gemaakt. Kwam er een subsidieaanvraag, ja, dan kwam het bij een bouwkundige die subsidieaanvragen beoordeelde, en de restauratie begeleidde. Maar zo iemand die hield zich ook niet bezig met planvorming, en met vergunningen bijvoorbeeld of zo. Dus wij deden eigenlijk alles. En dat maakte het natuurlijk voor ons ook, ook wel makkelijk om, ja, om zo te functioneren. Dus als er dingen niet goed liepen, ja, dan, dan nam bij wijze van spreken het dossier mee onder je arm, en dan ging je bij de verschillende collega's langs, van ik moet hier een handtekening, ik moet hier wat hebben om dingen erdoorheen te douwen.

Ed van Gerven:

Ja. Maar dan moest je wel zelf dus het initiatief nemen om dat op te lossen?

Gijs van Reeuwijk:

Ja, dan moet je zelf dat initiatief nemen, omdat we eigenlijk natuurlijk, en dat werd natuurlijk onze, onze functie werd ook wel wat aangevochten, want, kijk, er waren ook bouwkundigen die zeiden ja, maar ik ga eigenlijk over het vaststellen van subsidiabele kosten. Dus ja, jullie moeten eigenlijk alleen maar voor jullie molens gewoon extern wat adviezen geven. Maar alles wat met financiën te maken heeft, dat, dat is eigenlijk mijn winkeltje.

Ed van Gerven:

Ja, precies, terwijl jullie, terwijl jullie juist die beslissing al konden nemen.

Gijs van Reeuwijk:

Ja, wij, wij deden gewoon alles daar. En dat moest je constant bevechten. En het werd dan aan de andere kant, als je het ook maar deed, dan ging dat ook wel goed. Dus wij, je moest er gewoon voor zorg dragen, waar werd je op afgerekend, was, er werden subsidieaanvragen gedaan, en die mochten gewoon niet te lang blijven liggen bij de dienst. Dus op het moment dat dat gepiep van buitenaf kwam van goh, er ligt een afrekening, en die blijft maar liggen, of wat dan ook, daar werd je op afgerekend. Dat waren natuurlijk gewoon kerngetallen waar je op werd afgerekend. Elk voorjaar, dat moeten we natuurlijk ook zien, wij hebben nu een 6-jaren onderhoudsplan. Toen had je een andere regeling. Elk jaar maakte een moleneigenaar onkosten, en die kreeg daar subsidie op van het Rijk voor zijn onderhoud tot een bepaald maximum. En dat was al in, vanaf de jaren '60. Molens waren de eerste categorie monumenten in Nederland die onderhoudssubsidie konden krijgen. Dus daar zat voor ons ook heel werk. Want elk jaar kreeg je dus honderden molens langs, aanvragen, met de bonnetjes, de betaalbewijzen, de rekeningen. En dan moesten wij intern, of adviseren over wat zijn de subsidiabele kosten, hoeveel onderhoudssubsidie krijgen ze. Dus dat was elk jaar februari-maart-april, kreeg je een grote bult, honderden aanvragen, en die moest je er dan gewoon eventjes in een paar maanden doorheen jagen. Jaar in jaar uit kwam dat langs.

Ed van Gerven:

Ja, ja.

Gijs van Reeuwijk:

Nou en dan, ja, als we kijken naar de dienst, de dienst was, ja, ik kan het wel zeggen, een beetje een suffige organisatie. Toch wat bureaucratisch. En je zag natuurlijk ook, met name in de jaren '80 was het natuurlijk, ging het economisch slecht in Nederland. De Overheid had eigenlijk een, ja, een personeelsstop afgekondigd, dat was jarenlang. Dus jarenlang mocht er niemand worden aangenomen. Toen ik bij de dienst kwam, nou ik denk dat er zowat 5 of 10 jaar echt niemand was aangenomen. Alles moest, ging met, met natuurlijk verloop gingen de mensen d'r uit, maar er werd niemand aangenomen. Er was toen weinig werk ook buiten de dienst, dus wat er zat, ja, die ging niet zo gauw naar, ergens anders solliciteren, want ja, er waren niet veel andere banen te krijgen. Dus iedereen zat daar wel goed. Maar dat maakte wel, dat het toch wel een behoorlijk lege organisatie was. Met toch ook, kijk, als we naar ouderdom kijken, er zaten erg weinig jonge mensen. Dus het was erg veel 50-plus. En dat geeft natuurlijk ook wel wat aan voor, ja, hoe, hoe werkte men. Ik bedoel, toen ik daar begon, was 1990, en toen waren toch de computers, die waren er toch al een beetje. Ja, je had een type, je had nog een typekamer, daar zaten een stuk of 5, 6 meisjes die zaten, vrouwen, ja, die maakten, je maakte een conceptstuk, en dat ging naar de typekamer, en dan werd het uitgetypt, en dan kreeg je het uitgetypt langs, en dan maakte je nog wat opmerkingen. En dan werd, werd zo'n velletje gerust weer opnieuw opgetypt als je daar wat regels moest veranderen. Dat, ja, op die manier werd er, werd er nog gewerkt. Doorslagen, overal carbonpapier er tussendoor doen.

Ed van Gerven:

Ja.

Gijs van Reeuwijk:

Dat je, dat je de, dat zien we dan ook wel in die oude dossiers, dan zie je dus hele dunne papiertjes, dat zijn dan de beschikkingen. De originele zijn misschien aan een eigenaar, maar de doorslagen zitten daar dan nog in de dossiers. Ik weet wel dat, ik was nog niet zo lang bij de dienst, en toen kwam er de vraag binnen de dienst, en daar werkte toch wel 125 man, denk ik toen rond die tijd. Er komen twee computers bij de dienst, wie wil eventueel een computer.

Ed van Gerven:

Haha.

Gijs van Reeuwijk:

Dus ik had gezegd, ja, ik wil wel een computer. Dus gewoon een soort personal computer was dat, er was natuurlijk nog helemaal geen sprake van netwerken of wat dan ook. Nee, het was een personal computer, gewoon een stand alone ding. En ik kreeg die computer. En die andere, die tweede, dat was eigenlijk ook, en iedereen die kwam dan bij mij langs, en die zeiden van, goh, even nieuwsgierig kijken wat is dat nou voor een ding. Maar wat moet je daar nou in godesnaam mee, echt geen flauw benul wat je daarmee moest doen. En zo was toch het begin toen. Ik weet nog dat ik internet, kwam internet op. Nou ik wou wel internet. Maar ja, toen moest je dus nog particulier, of je moest afsluiten, je had ook toen, dat Worldwide Web was er toen natuurlijk nog niet, maar internet bestond toen wel. Dus ja, dat heb ik gewoon maar privé gedaan, want ja, die dienst, dat duurde een jaar, of twee jaar later kwam pas eens een keer de dienst aanzetten met eens een keer dat je wat internet-achtig kon gaan doen. Dus, ja, dat kon toch wel.

Ed van Gerven:

Dus je collega's werkten echt ook niet met de computer?

Gijs van Reeuwijk:

Nee, die deden het ook niet met, nee.

Ed van Gerven:

Nee.

Gijs van Reeuwijk:

En eigenlijk, je ziet daar dus hele grote groepen die het eigenlijk nooit gedaan hebben daarna.

Ed van Gerven:

Nee, nee.

Gijs van Reeuwijk:

Die het nooit gedaan hebben. En die de slag ook niet konden maken eigenlijk daarna, want. Kijk, daarna kwamen die modernisering, kwamen natuurlijk wel. Dat kwam er uiteindelijk wel. Maar dat kwam ook met name doordat er natuurlijk jongere mensen toen binnen kwamen stromen. Maar dat was toch eigenlijk de eerste 10 jaar, kwam ik toch eigenlijk maar weinig, haha weinig volk bij eigenlijk, jong volk bij.